

BIEITO E MANUELA.

MANUELA.— Qué foi, que tan morno vès,
Tan triste è remagarido,
Como si houberas perdido
Os mellores bois que tès?

BIEITO.— Pois ti n'ouiches Manuela,
Tocar à morto os badales
Con pancadas desiguales,
Na vila, por Valenzuela?
Muito ò podian querer
Pois tanto ò botan de menos!
Homes, mulleres è nenos,
Todo-lo sinten morrer.

MANUELA.— E que? todos hemos de ir
Por ese mesmo camiño.
Morreuche à ti ò meu miniño
Pará tanto te afrigir?

BIEITO.— E verdá que non; mais èl
Enseñabame ó rapaz.
Que leuto, agudo, è capaz!
Que don de ensinar aquel!
E dimpois, ¡que natural!
El falaba con calquera:

Un home sin ventolera:
 Un maestro sin igual:
 Vaya, n'ó vin tan cabal,
 Que tanto gusto me dera.

MANUELA.— Pois sabes que mais? Espera
 Por ben recibir un mal.
 Non faltaba mais si non
 Que ti morreses tamen
 De sentimento por quen
 Outro no sitio non pon;
 Nin ha de chorar por ti,
 Nin ter man da tua casa,
 Que si se queima è se abrasa,
 Ch'a deixan quedar asi.
 Ja tès esbagoado ben,
 Volve en ti, non chores mais,
 Que òs seus chegados è pais
 Esa coita lles porten.

BIEITO.— Eu n'ó podo remediar
 Asegúrocho, Manuela,
 Que á D. Anton Valenzuela
 Heino sempre de chorar.
 Que as bagoas son para os bos,
 Para os homes virtuosos,
 Modestos é humildosos
 Que tan poucos nos da Dios.
 Que perda! Fora mellor
 Que no jardin de Minerva
 Non se dera mais que herba,
 E non nacera esa flor!

JUAN MANUEL PINTOS.